

מיכתבים

שיכנוע טלוויזיוני

על השפעת תשדירי הבחירות (ה"תשדיר שלא שודר", יומן אישי, העולם הזה 9.11.88).

גם אני הודעוועתי מטיבים ומרמתם של תשדירי הבחירות. לא רק הודעוועתי, אלא גם לקחת אותם ללב.

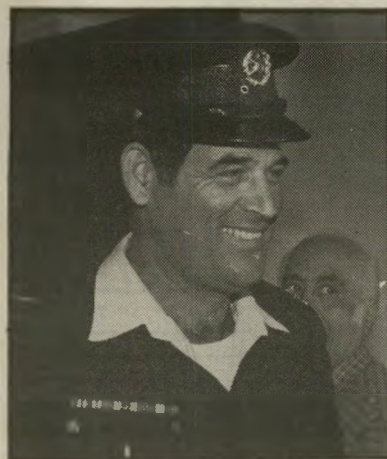
והתוצאה, אחרי צפייה בתשדירי הרמגראפיה של המערך, שהציג את ילודת הערבים בצורה גזענית מזווית: החלטתי וקיימתי — אחרי 11 פעמים, מאז 1949, שבהן הצבעתי למפלגת העבודה על כל גילגוליה (מפא"י, מערך וכו') — לא עוד.

כל כך כעסתי, שנתתי את קולי למפלגה שדיוועתיי רחוקות מדיוועתיי כרחוק מערב ממידר — חר"ש. כי התשדיר שלהם כן שיכנע אותי שתי מדינות לשני עמים. רפאל חזן, תל אביב

י.ס. בריגאדיר גוראל

על דרגתו של ניצני מיסטרט ישראל בניוירוק (אתה והשקל), העולם הזה 9.11.88.

מן הראוי לבדוק עובדות לפני שמקיעים אותן כלא נכונות. יורם גונן, איש מיסטרט ישראל בארצות הברית, איננו ניצני מיסטרט. הוא תת-ניצב (דרגה המקבילה לדרגת תת-אלוף בצה"ל) וזה לגיטימי לחלוטין שהוא חותם על מיכתביו ברי

תת-ניצב גונן החתימה היא לגיטימית

גאריר-גוראל, שזה המונח האנגלי לבעל דרגת תת-ניצב במיסטרט (או תת-אלוף בצה"ל).

פקד מ/י מיסטרט ישראל העשירית.

גאוות היחידה

על התלבטות בשעת הטלת הפתק לקלפי (בחירות חשאיות), יומן אישי, העולם הזה 9.11.88.

למרות שאני מניחה כי השקפותיי שונות מאלה של רחל, אשתו של אורי אבנרי, אני מבינה היטב את התלבטויותיה מאחורי הפרגוד של הרקלפי.

כדיוק אותו הדבר קרה לי בבחירות לכנסת העשירית.

כליבורניקית ותיקה היה לי ברור שאני אשים פתק מח"ל, אבל כבת ליוצאי צפון אפריקה, היתה לי גם אהרה רבה לרשימתו של אהרון אברחמיארא, תמ"י.

וכך נכנסתי באותו יום מאחורי הפרגוד והתי לבטתי: מח"ל? נ"י? מח"ל? נ"י?

הבחירות אמנם חשאיות, אך אני מודה ומתודה כי הטלתי לקלפי את נ"י של תמ"י ואני גאה על כך.

כתובת המערכת

קוראים המבקשים לכתוב למערכת העולם הזה מתבקשים לדייק בכתובת המערכת: רחוב גורדון 3, תל אביב, מיקוד — 63458. בשעת הצורך ניתן גם לסנות בתי-לסוף — 232262 (03), בפקסימיליה — 245242*3-972. מזני 2009, ובטלסקס — RMYM IL 341667.

זה מזכיר את המיסטר של סטאלין בבחירות המועצות, כאשר וריידי העם של הרוזן המגואל-בדם שיכתבו את הדיסטוריה מדי שנה, כהתאם למצבירוחו. סטאלין קבע לא רק מה להגיד, אלא גם איך להגיד זאת.

עמיתו הנאצי הפך את השיטה הזאת לאחד מעמודי התווך של המיסטר. הוא המציא לזה מ"י להגמנית: GLEICHSCHALTUNG (יישור הקו, חיבור כל כלי התיקשורת לזרם אחד). מדי בוקר היה שרדית-עמולה יוזף גבלס או שליחו מכ"נס את עורכי העיתונים, ומדויע להם מה לכתוב ואיך. מוכן שהוא קבע גם את המילים שיש להשתמש בהן.

כימי היסלר וסטאלין לא היתה עריין טלווידי, ולכן לא נותק זרם-החשמל כדי להשדיר את המיקרקים. תחת זאת הופעלו תחנות-הפרעה כדי למנוע את ההאזנה לשידורים בלתי-רצויים.

ג'ורג' ארוול הביא את הדברים לשיא דימוני בספרו 1984, שבו תיאר מיסטר המשתמש בשפה חדשה (ניוספיק, דיבור-חדש). המילה-מה היא שלום, השקד הוא אמת. עכשיו כאים להפעיל שיטה זו אצלנו. אולי נקרא לסיגנון זה של אורי פורת ושות' שיחדש'.

התוצאה? פאראנוידי לאומית מתוכנתת, על-די מניעת מדיע, סילוף כאמצעות מילים מטעות, טיפית-מטה וסיכול התהליך הרציונלי של ויכוח ציבורי על-ידי מניעת כל דיעה נגדית אמיתית בכלי-התיקשורת האלקטרוניים.

תפקיד עיקרי

כאשר אני מעריך מדי פעם מחדש את הצורך החיוני בקיום העולם הזה, אני רואה כאחד התפקידים העיקריים של השבועון את המילה-מה כשטיפית-מוח זו.

העולם הזה אינו משתמש במילים טעונות-רגש כמו "מתבלים", "יהודה ושומרון", "רגל אש"ף", ודוא לא ישתמש במילים "מדינת אש"ף". הוא קורא לכל דבר בשמו הנכון.

בכך היה העולם הזה תמיד יוצא-דופן בנוף העיתונאי בארץ. הוא חיזק את הגב גם לעיתונאים אחרים, שניהלו בעיתוניהם מילה-מה יחיד ברוח זו.

היו לנו לא-מעט הצלחות. עיתונים רבים התחילו להשתמש מחדש בשם אש"ף, תחת לקרוא לו "אירגון-המתבלים". אני מקווה שנצליח גם לשיכנע את רוב העיתונים להבר על "מדינת פלסטין", ולא על "מדינת אש"ף" או "המדינה האש"פית".

יכולים להיות גם אנשי חיוב-אללה לבנוניים, אנשי אמל, סוכני איראן ו/או סוריה, ומי לא. התוצאה: כילבול מוחלט של המידע, שיבוש המחשבה, והצדקת כל מעשה של השילטון, ללא הירור ועירעור כצבור. שהרי הכל מכוון תמיד נגד ה"מתבלים" הנוראים. על כלי-התיקשורת ה"ממלכתיים" זה נכפה. העיתונאים האחרים עשו זאת מרצון.

סיפוח במילים

אחרי ה"מתבלים" באו "ההדה", שומרון וח"ב-ל"ע, "י"ש וי"ע". השימוש במושגים אלה בא, כמוכנן, לפלס את הדרך לסיפוח, או לפחות לכיבוש ניצח. הדבקות השמות העבריים לשטחים אלה נועדה למנוע כל אפשרות של מחשבה על ההסתלקות מהם. לתוך מלכות זאת נפלו גם רוב העיתונאים ה"חופשיים", המערך, אירגוני-שלום ומפלגות-שלום למיניהם. גם הם נפלו קורכן לשיטת-המוח. כולם החלו מדברים על "יהודה ושומרון", ובכך בלעו את הפיתיון המילולי ונתלו בכתב. כאותו הזמן נולד גם השימוש במושג "רגל אש"ף", כשהכוונה לרגל הלאומי הפלסטיני אשר נולד ב-1917 או ב-1918, כמעט 50 שנה לפני לידת אש"ף. אם זהו רגל אש"ף, כלומר רגל המד

רגל פלסטיני ב-1946 (של תנועת-הנוער אל-ג'אדדה, שהתנגדה למופת) דוג אש"ף, דור שלם לפני לידת אש"ף

ש"פ"יסטית". יכול אדם לטעון בוויכוח הגיוני שיש להתנגד למדינה כזאת — אך שילית שמה והתי לפתו כשם אמציונלי מנועו את הוויכוח ההגיוני נ"י. מעניין, אנב, איך התחלפו התפקידים גם בת"חום זה. במשך שנים היו רווקא הערבים בורחים מפני המציאות על-ידי השימוש במילות-רגש. הם סירבו לקרוא למדינתנו בשמה, ודיברו על "המדינה הציונית", "האויב הציוני", "השילטנות הציוני", "הצבא הציוני", וכו'. אחרי שנים רבות נעלם בהדרגה מינהג פסול זה, וכיום הוא מעורר גיחוך אצל רוב הפלסטינים ורוב הערבים בכלל. הם מדברים באופן חופשי על "ישראל", "הממשל" לה הישראלית" (הצבא הישראלי". כמה עצוב שהשיטות הפסולות והמטומטמות האלה, המתנקמות תמיד בבעליהן וגורמות לפירגור מחשבתו ולהחלטות-נפול, משתלטות עתה אצלנו!

חבלים הנוראים, הרי כל המניף רגל זה הוא פושע, מרצח, מתבל. כל הרעיון הלאומי הפלסטיני הוצא בצורה זו אל מחוץ למוסר האנושי. מותר לשבור עצמות, להרוג, לגרש, לפוצץ, לעצור בלי מעצור רים — שהרי אין אלה אלא פעולות נגד מרצחים. מ"רגל אש"ף" עד למדינת אש"ף, מ"מתבלים" לים" עד להתפרעויות" (קרי: האינתיפאדה) הדרך קצרה. אנשי הטלוויזיה והרדיו, שנכנעו לתכתיבים אלה לאורך כל הדרך, בלי התנגדות, ולרוב גם בנפש חפצה, נתנו יד לשיטת-מוח שיטתית, שנועדה לטמטם את הציבור. עקרונית אין הברל בין הוראות צה"ל, המוניעות "סיקור עיתונאי" בשטחים הכבושים (כלומר: התערבות גסה של הצבא בזכות הציבור לדעת את האמת) ובין סילוף המידע בטלוויזיה. שתי השיטות מנועות סיקור עיתונאי הוגן ומסלפות את המידע על-ידי השימוש הכפוי במילות-כזב.

יישור הקו

מה כל זה מזכיר? זה מזכיר את המישטרים הטוטאליטריים השורניים.

עיתונאי הטלוויזיה והרדיו ממורמרים. אסרו עליהם לרבר על "מדינת פלסטינית" וצינו עליהם להשתמש במילים "מדינת אש"ף". אסרו עליהם לראיין את המתנגדים לקו הרישמי בעניין ההחלטות של המועצה הלאומית הפלסטינית. אסרו עליהם להראות יותר מאשר קטעים קצר-רים ממושב המועצה. הם מתמרמרים בצדק, אבל הם מתמרמרים באיחור רב.

מה שקרה השבוע בכלי-התיקשורת ה"ממלכתיים" (קרי: הממשלתיים) היה צער גדול קדימה לעבר התהום, אבל זה לא היה הצער הראשון. השיטה הזאת מופעלת כבר מזה שנים, ואנשי הטלוויזיה לא התקוממו נגדה. גם לא העיתונאים בכלי-התיקשורת הכתובים. להיפך: הם אימצו אותה ברצון.

המתבלים הנוראים

זה התחיל כמילה "מתבלים". מייד אחרי מלחמת ששת-הימים הומצאה המילה הזאת על-ידי משה רייזן. לפני כן השתמשו במילה "חבלנים", אבל מכיוון שגם בצה"ל יש חבלנים, הומצאה המילה החדשה.

במשך שנים התרעי העולם הזה בעקשנות מפני השימוש במילות-העוי, שמטרתה העיקרית היא להביא לדה-הומאניזציה של היריב, להוציאו מחוץ לחוק ולמוסר. תחילה קראו כך רק לחברי חוליות שכאו למט"רות פיגוע. אחר-כך הרחיבו את המושג עד שכלל את כל הפעילים של התנועה הלאומית הפלסטינית, לוחמים ואזרחים, קיצונים ומתונים, שוחרי-מילחמה ושוחרי-שלום. על פי פקודה מגבוה דובר בכלי-התיקשורת הרישמיים על "אירגוני-המתבלים", "מנהיגי-המתבלים", "מטה-המתבלים", כשי"אש"ף בעולם, לאירגון הסהר האדום הפלסטיני, למכוני-המחקר של אש"ף, ועוד ועוד.

הפיכת האירגון כולו ל"מתבלים" באה להצדיק כל פעולה שהיא נגדו — החל בהפצצת מישורים אזרחיים וכלה בהריגת סופרים ומשוררים בפעור-לתי-פשיטה.

אחר-כך התחילו להשתמש במושג "מתבלים" לגבי כל הפלסטינים, כשזה היה נוח. מילה-מתבל-הלבנון לא היתה כלל אפשרית ללא טיפית-המוח הממושכת הזאת, שהפכה מטרה מטרפת ליעד הגיוני-כניכול. וכמהלך אותה מילה-הורי חב עוד יותר השימוש במילה, וכיום "מתבלים"